

„Ще видимъ кой е кумъ и кой е сватъ отъ назъ!
Гласътъ народенъ е гласъ Божи — тоя гласъ
ше да реши, дали съмъ въ право да налагамъ
азъ своята воля, и... Или ще се подлагамъ
за мостъ на други. Ба, туй ще ви умръзне май!...
Въ такива работи тозъ който врялъ е, знай
какъвъ е изхода нехари похаби
където поведжтъ... тамъ дето много баби
се бъркаты, ражда се нерода напоконъ.
Да бъде. Ази самъ по целия районъ
ше пища — нека туй по вашему да стане!
Ще видимъ! Днешното последно заседание
затварямъ.“

— „И добре ще сторишъ!“ мълчаливъ
до него мигъ стоялъ и въ разговора живъ
не вмесенъ, изведнъжъ Сокола се обади:
„Единъ на другото очите съ думи вади...
Решено! И така, азъ мисля, най-добре.“
И къмъ Младена се тъй някъкъ си той взре
особно, кивна му, чевръсто мигомъ стана,
и заговори му, като презъ кръсть го хвана
и съ него заедно излезе. Бяха те
другари, не отъ днесъ и вчера: отъ дете
Сокола знаеше Младена, сдругарени
отпосле юноши, всичките промени
въ живота заедно делили следъ това, —
откакъ военното училище въ Москва
напуснаха

— „Все тъй нетърпеливъ и сприха
като баруть!“ — така започна той изтихо:
„Два остри камъка — и пушатъ искри. Ти,
отъ тебе първи пътъ не чувамъ тезъ хорти...
Знамъ! Ти предъ мене се за туй неделей запъва.
Търпенъ спасенъ. Потрай! Ще видиме тепрѣва...
Зарана ази пакъ отивамъ слушай менъ —